

DO
INE

ONTO
EDÉVIO

ROMÁN

KIO KAN

HANA WHITTON

SIDONIE ČESKÁ

DAR MILOVAT A ODPOUŠTĚT

Copyright © Hana Whitton, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Hana Whitton, 2018

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-934-5

I.

„**M**áš štěstí, že jsem ještě vzhůru, Hynku! Vidět tě otec nebo matka v takovémhle stavu a navíc v tuhle pozdní hodinu...“ Sidonie rychle vstala ze sedátka u okna a přivřela za bratrem dveře, aby v průvanu nepráskly a nezburcovaly tím spící dům.

Odbila už druhá z půlnoci, ale Sidonie přesto na nevlastního bratra Hynka trpělivě čekala. Kryla jeho pozdní příchody stejně jako sestra Kateřina, a to jen proto, aby zabránila dalšímu z výstupů. V poslední době k nim doma docházelo s nepříjemnou pravidelností. A většinu z nich, ne-li všechny, zavínily Hynkovy tajné noční výpravy do pražských krčm, z nichž se vracel podroušený až nad ránem.

Kdekdo věděl, že se mladý pán z Poděbrad a Kunštátu v těch krčmách nevalné pověsti nebaví pouze popíjením – mohl to být dosud nezralý mladíček, vlastně ještě chlapec, avšak ženskou krásu už dovedl ocenit nejen u urozených paní, ale také u prodejných helmbrechtnic.

Jeho otec Jiří z Poděbrad a Kunštátu mu něco podobného trpět nehodlal nejen proto, že přednedávnem dosedl na český trůn a jako nově zvolený král dbal na dobrou pověst svého rodu – byl to muž pevných zásad a chtěl, aby se jimi řídil i jeho nejmladší syn.

Jen Hynkova milující matka Johana, druhá manželka krále Jiřího a Sidoniina macecha, se svého prvorozeného snažila omlouvat, jakkoli také ona sdílela manželův přísný morální kodex.

Hynek nyní upřel na Sidonii zakalený zrak. „A kdo mě to vlastně kárá? Ctnostná sestřička Sidonie, nebo neméně ctnostná Kateřina? Kdo má vás dvě rozeznat?“ Chtěl svá slova podtrhnout máchnutím ruky, zapotácel se však a neupadl jen proto, že ho Sidonie včas zachytila. Ovanul ji přitom nakyslý pach Hynkova dechu.

„Mohl bys už jednou s tím otrěpaným vtípem přestat, Hynku!“ okřikla ho a snažila se tlumit hlas. „Můžeme být s Kateřinou dvojčata, ale jsme přece každá jiná!“ Byla to pravda. Sidonie a Kateřina byly sice dvojčata a vlasy měly obě tmavé po otci, rysy tváře se však lišily.

Podobné Hynkovy poznámky jindy brala v žertu, dnes ji však jeho slova rozzlobila. S bratrovými úhybnými manévry, kterými se pokoušel odvádět pozornost od svých prohřešků, jí docházela trpělivost, a to zejména teď, pozdě v noci.

Chtěla jsem mu přece pomoci, pomyslela si dotčeně, a on si ze mě utahuje.

Věděla ovšem, že příčina jejího rozladění má jiné, hlubší kořeny, stejně jako to věčné odmítání podoby se sestrou Kateřinou, jímž jako by se snažila popřít, že jsou dvojčata.

Princezny Sidonii a Kateřinu, dcery českého krále Jiřího a jeho první manželky Kunhuty ze Šternberka, nemusela pojít podoba, zato je však navždy svazovalo jiné pouto, kterého se nikdy nezbaví. Bylo to břímě viny za smrt matky, která zemřela při jejich porodu. Za životy svých dcer-dvojčat zaplatila svým vlastním.

Ani Sidonii, ani Kateřině neunikl stín smutku, který se skrýval v otcových očích, kdykoli se na své nejmladší

dcery podíval. Sidonie se marně snažila přesvědčit jak sebe, tak Kateřinu, že si to jen namlouvají.

„Nebýt nás dvou, mohla maminka ještě žít,“ poznamenala jednou sklesle Kateřina.

Sidonie na to tehdy nic neřekla, ale v duchu se sestrou souhlasila.

Maminka by tu ještě mohla být, a hlavně by se jim tím pádem neobjevila v životě macecha Johana z Rožmitálu a ten nezdárný nevlastní bratr Hynek.

Ten se nyní opět trochu zapotácel a do Sidonie vjel hněv. „Nebudu za tebe věčně tahat horké kaštiny z ohně!“ obořila se na něj. „Víš moc dobře, že mluvíš se Sidonií, nikoli s Kateřinou. A vůbec, nech toho řečnění! Místo toho bys měl raději nenápadně proklouznout k sobě do komnaty, aby tě nikdo v tomhle stavu nezahlédl. Věčně ti krýt záda nebudu! Co z toho ostatně mám? Ani slušného poděkování se mi od tebe nedostane!“

Hynek, který pochopil, že jde do tuhého, sestru objal kolem ramen a pokusil se o smířlivý tón. „Tak už se nezlob, Sidonie, chtěl jsem tě jen poškádlit.“

Sidonie se na něj skutečně nedovedla dlouho zlobit. Hynek byl prostě Hynek, sice lehkovážný, avšak okouzující mladík, který si dokázal obtočit každého kolem prstu, a Sidonie nepatřila v tomto ohledu k výjimkám.

Hynek ale, stejně jako pokaždé, nevydržel hrát příliš dlouho tu hru na ušlechtilého rytíře. „Měly byste si s Kateřinou šetřit ta přísná kázání pro manželky. Otec vám je prý už vybral.“

Sidonie po bratrovi blýskla pohledem. O tomhle mluvit nechtěla, a s Hynkem vůbec ne. Smířila se s myšlenkou, že jí i Kateřině vybere otec jednou ženicha, nějakou výhodnou partii, která bude znamenat politický přínos pro České království. To byl osud každé královské dcery. Věděla, že se otci nevzepře, že ho poslechne, a stejně tak Kateřina.

S myšlenkou na politický sňatek se smířit mohla, ale to výhledové odloučení od sestry, k níž měla ze všech sourozenců nejbližší, ji děsilo. Jedna věc byla toužit po tom, aby se od sestry lišila, jiná ale získat podobnou svébytnost za takovou cenu.

„Neměl bys tu takhle povykovat, Hynku. Vždyť vzbudíš celý dům,“ pokárala bratra znovu a pokoušela se odvést řeč jinam. „Mluví z tebe víno. Měl by ses z toho pořádně vyspat!“

„Prý Matyáše Korvína, toho hezkého mladého uherského krále, si má Kateřina vzít! Nebo ho otec vybral pro tebe, Sidonie? Víš, že si vás vždycky pletu,“ vrátil se Hynek ke svému oblíbenému vtipu.

„Jsi trapný, Hynku!“ Sidonie si bojovně dala ruce v bok. „Víš, co se říká? Za dobrotu na žebrotu! A v mém případě to platí dvojnásob. To mám za to, že jsem na tebe čekala. Nebýt mě, dobýval by ses teď do domu a mohl bys mluvit o štěstí, kdyby tě vpustil dovnitř někdo ze služebnictva. A ten by to zatepla ohlásil otci, kterému už trpělivost s tvými kousky pomalu dochází. To musíš vědět lépe než já!“

Sidonie se po těch slovech otočila a zamířila rychlým krokem ke schodišti vedoucímu do patra. Na podestě však zaváhala.

Nechtěla se s bratrem rozloučit ve zlém. Přidržela se vyřezávaného zábradlí, jako by se bála, že jinak upadne, a obrátila se k Hynkovi.

Ten postával kající pod schody, tvář zkormoucenou, a Sidonii v tu chvíli napadlo, že to je pořád pouhý chlapec a ne muž, jakým tolik touží být.

„Odpusť, Sidonie, nemyslel jsem to tak,“ omlouval se opět spěšně. „Znáš mě přece.“ Jeho hlas zněl najednou pokorně, téměř plačtivě a po dřívějším furiantství v něm nebyla ani stopa.

Sidonie se náhle zmocnila únava. „Já vím, Hynku,“ řekla na to. „A teď běž spát. Opravdu bychom neměli zburcovat celý dům, pokud se nám to už nepodařilo.“

Podkasala si dlouhou nabíranou sukni a vykročila do schodů zvolna, jako vyčerpaná stařena.

Hynek ji sice poslušně následoval, ale Sidonie raději počkala, dokud za ním nezapadly dveře jeho ložnice.

Vklouzla pak do té své a ztěžka dosedla na lůžko. Sloupková postel s nebesy byla vysoko nastlaná měkkými poduškami a služebné přes ni zvečera, když lůžko připravovaly, přehodily ještě hebkou kožešinovou příkrývku. Mohl být květen, ale noci pořád zůstávaly chladné. Sídlo pánů z Kunštátu a Poděbrad, původně rozlehlý dvorec, přestavěný v pohodlnou a elegantní rezidenci, navíc stálo kousek od Vltavy, takže se do něj po setmění vždy vkradlo vlhko od řeky. A přesto to zde měla ráda, tady se cítila doma, ne v tom okázalém paláci českých králů, v Královském dvoře na Starém Městě, kde musela rodina čas od času přebývat. Očekávalo se to od nich přece, a nejen od českého krále. Johana toto uspořádání vítala, protože tím pádem mohla do královské rezidence pozvat nejednoho významného hosta.

Třeba Matyáše Korvína.

Sidonie se zahleděla oknem na noční oblohu, která začínala na východě nesměle blednout prvním příslibem svítání. Závan větru, který se prosmýkl pootevřenou okenicí, přinesl od řeky ostrý pach rybiny.

Ve víně je pravda, pomyslela si sklesle, Hynek je toho živoucím důkazem. Jeho nezastřené narážky na budoucí osudy sester nebyly té pravdě skutečně daleko.

Dvojčata Kateřina a Sidonie moc dobře věděla, že je čeká dynastický sňatek, ne manželství z lásky. Věděla to i předtím, než se jejich otec Jiří z Poděbrad stal českým králem. Nyní se to tušení, v němž přece jen doutnala jis-

křička naděje, že to všechno může být třeba trochu jinak, změnilo v jistotu.

Z Kateřiny a Sidonie se staly královské dcery, a ty přece musejí podpořit postavení svého královského otce, jeho politiku, na níž závisí rozkvět království, a to i za cenu osobní oběti. Smysl pro povinnost však nebyl jediný důvod, proč byly Kateřina i Sidonie ochotny ty oběti přinést – podvědomě totiž chtěly otci nahradit to, oč ho připravily. To přece kvůli nim zemřela matka. To kvůli nim otec ovdověl. To proto si pak našel novou manželku Johanu z Rožmitálu. Vždyť kdo by se jinak postaral o početnou rodinu, o ty nebohé sirotky, nechtěl-li děti ponechat pouze v péči služebných?

Neměla bych v Johaně pořád spatřovat pouhého vetřelce, zastyděla se Sidonie. Neměla bych jí křivdit. Tolik se pro nás obětuje a našemu otci je pevnou oporou v jeho náročném poslání.

Ale maminka to není, ozval se v Sidoniině nitru vzdorný, plačtivý hlásek, který se marně snažila potlačit. Nejsem už přece malé děcko! okřikla se vzápětí.

Únava, která jako by jí ještě před chvílí téměř ochromila, byla najednou tatam, potlačena obavami, co jim s Kateřinou přinese budoucnost. Právě Hynkovo popichování v ní vyvolalo tuto tísnivou předtuchu. Znovu do ní vjel hněv na bratra.

Vyklouzla z měkkého lůžka a zamířila k oknu. Vmžiku ji objal noční chlad. Zachvěla se a natáhla se po županu. Hebká kožešina, kterou byl podšitý, jí příjemně polaskala tělo.

Pootevřela ještě víc okenici, tak, aby mohla v dáli zahlédnout stříbřitý odlesk Vltavy, zalité měsíčním světlem.

Nedalo se přehlédnout, že otcovo přátelství k Matyášovi Korvínovi vzrůstá od chvíle, kdy se z Matyáše Hunyadiho, syna uherského zemského správce Jánose Hunyadiho, stal

uherský král Matyáš Korvín. Ne že by nad ním Jiří z Poděbrad svým způsobem nedržel ochrannou ruku už předtím. Matyáš to opravdu potřeboval, když Jiřího královský předchůdce Ladislav Pohrobek nechal popravít Matyášova bratra Lászla. Ambiciózní Hunyadiovci pro něj představovali nebezpečnou hrozbu. A Matyáše by patrně potkal stejný osud, nezemřít Ladislav Pohrobek tak náhle a nečekaně.

Jenže nový český král Jiří z Poděbrad řešil podobné možné nebezpečné hrozby jinak, diplomatickou cestou. Jako třeba politicky motivovanými sňatky.

Možná to bude skutečně on, uherský král Matyáš, za koho se jedna z nás provdá, napadlo Sidonii. Proč by jinak otec tak často zval Matyáše do pražského Královského dvora?

Sidonii se Matyáš líbil, ale víc než sympatie k němu necítila. Byl opravdu pohledný. A ty plavé vlasy, které mu spadají na široká ramena, vypadají jako zlatá přilbice, pomyslela si zasněně.

Možná ji přitahoval i proto, že byl starší. Obestíralo ho mimoto jisté romantické kouzlo, protože prý byl už jednou ženatý. Jeho mladičká manželka zemřela dříve, než spolu vůbec začali žít. Nikdo o tom příliš mnoho nevěděl a Matyáš na přímou otázku odpověděl vždy vyhýbavě.

„Ty také věříš všemu, co se u dvora doslechneš! To přece nemusí být pravda,“ zamítla tu možnost až příliš ohnivě Kateřina. I té se Matyáš líbil, jenže ona do něj byla na rozdíl od Sidonie pravděpodobně již zamilovaná. „Alžběta Celjská, která podle té tvé zaručené zprávy měla být Matyášovou manželkou, zemřela přece v pouhých čtrnácti letech!“

Sidonie spolkla poznámku, že to se s manželstvím přece nevyklučuje, protože se dívky vdávají často ve dvanácti, v době dovršení plnoletosti. Nechtěla si sestru rozhněvat. Matyášův sňatek s Alžbětou zase tak nereálný nebyl, pro-

tože přinášel mnohé politické výhody – stal by se totiž zárukou smíru mezi znepřátelenými rody obou mladých lidí.

Sidonie chápala, proč Matyáš Kateřinu tak zaujal. Byl to pravý rytíř, mužný a odvážný, ne jako ti nedospělí mladíci, kteří se u pražského Královského dvora přátelili s Hynkem a pokoušeli se jí neobratně dvořit. Ti na Matyáše, na toho hezkého uherského krále, žárlili, a proto nešetřili urážlivými domněnkami a ponižujícími narážkami na jeho neurozený původ.

„Uherský král být může, ale šlechtický titul udělila jeho otci teprve Jeho Milost císař Zikmund,“ namítl jeden z mladých šlechticů. „A to zase tak dávno není.“

„A vůbec, může mluvit o štěstí, že mu sedí hlava na ramenou!“ přisadil si druhý. „Ladislav Pohrobek nechal přece popravít Matyášova bratra Lászla. A kdo ví, jak by to dopadlo, nezemřít Pohrobek tak náhle.“

„Ach, nechte toho,“ ukončil vždy podobnou debatu Hynek. Ten měl vzdělaného a chytrého Matyáše rád, a to i přes spor s Ladislavem Pohrobkem, který dokonce Matyáše věznil nějaký čas v Praze. Hynkův královský otec měl na Matyáše jiný názor, a to bylo rozhodující.

Matyáš je prý příliš ambiciózní, i to mu mnozí vytýkají.

A proč vlastně nebýt ctižádostivý? To se také počítá mezi ctnosti pravého vladaře! Jím by se Matyáš v tak mladém věku jistě nestal, vysedávat tiše v koutku jako ctnostná panna.

Ovšem pravdou je, že to s ambiciózností v poslední době poněkud přehání.

Sidonii náhle napadlo, zda i to není důvod, proč ho otec zve do Prahy. Chce ho mít na očích. Chce vědět, co ten energický, vládychtivý, horkokrevný soused chystá.

Proč pátrat po pravých příčinách Matyášových návštěv, usoudila Sidonie nakonec. Ona byla jeho přítomnosti

v Královském dvoře doopravdy ráda. I ji těšila společnost kultivovaného a zábavného Matyáše Korvína a líbil se jí, ale zamilovaná do něj nebyla.

Tma pomalu řídla, od řeky se sem nesly hlasy těch, kdo již před rozbřeskem spěchali za prací.

Z nedaleké krčmy přilepené na vltavském břehu zamířila do úzké uličky táhnoucí se kousek od dvorce skupinka podroušených měšťanů, kteří se vraceli nad ránem do svých počestných domovů na Staroměstském rynku.

Sidonie otevřela okenici dokořán, jako by do komnaty chtěla vpustit probouzející se den. Předjitřní vzduch byl chladný, a když se ho Sidonie nadechla, osvěžil ji jako doušek vína z oroseného džbánu.

„Také nemůžeš spát?“ ozvalo se vtom ode dveří.

Sidonie sebou polekaně trhla.

Na prahu ložnice nerozhodně postávala Kateřina. Rozpuštěné černé vlasy jí spadaly až do pasu. Půvabná tvář se zdála v příšeří pozdní noci či spíš časného rána záhadná, jako by skrývala nějaké nevyřčené tajemství. Vykročila k Sidonii a dlouhá bělostná košile, ozdobená bohatou výšivkou, objala svůdnou křivku jejího štíhlého těla.

Sidonie pokrčila rameny. „Čekala jsem na Hynka. Chtěla jsem mu otevřít dříve, než probudí jako obvykle celý dům. Kdo by stál o další hádku? Otcí s ním už dochází trpělivost, jistě by to tentokrát nepřešel pouhým mávnutím ruky.“

„Pokud jde o trpělivost... v tomto ohledu není otec sám,“ poznamenala Kateřina, která zaujímala k výstřelkům nevlastního bratra mnohem přísnější stanovisko než Sidonie, přestože jeho pozdní příchody také často kryla.

„Je mi ho líto. Myslím Hynka,“ namítla chabě Sidonie. „Je tak nadaný... Mnozí výjimeční jedinci prý často vybočují z řady... tak by se i Hynkovi snad měly podobné mladické výstřelky tolerovat.“

„Matyáš je také nadaný a o podobných výstřelcích u něj nemůže být ani řeč!“ ohradila se rázně Kateřina.

Sidonie se neubránila úsměvu. Chybělo jen, aby Kateřina řekla: *Můj Matyáš*. „Máš na mysli Korvína? Toho jistě usměrnilo manželství.“

Kateřina zrudla a posléze na sestru vyjela: „Ještě ty s tím začínej! Kdo ví, jak to s tím jeho manželstvím vůbec bylo. Jistě nedošlo k jeho... naplnění, a tím pádem je neplatné. Určitě se jednalo o formální dohodu, jak to obvykle v takových případech chodí. Matyáš byl navíc v době toho údajného sňatku mladičkový, vlastně ještě chlapec to byl. A mimoto... Alžběta pak přece zemřela.“ Odmlčela se, jako by potřebovala nabrat dech, a pokračovala: „Ten na pravou manželku teprve čeká.“ *A doufám, že se jí stanu já*, dodala Kateřina v duchu. I jí se Matyáš Korvín líbil, jenže do něj byla na rozdíl od Sidonie zamilovaná.

Sidonie tušila, co se sestře honí hlavou, rozhodla se však, že nechá té hry se slovíčky. Nechtěla si ji pohněvat a na podobné škádlení bylo už beztak opravdu dost pozdě.

„Já vím, Kateřino. A s Hynkem máš také pravdu,“ připustila tedy nakonec. „Jenže já... Jako bych tím, že kryju Hynkovy tajné spády, chtěla... něco odčinit.“

Sestra k ní přistoupila a objala ji kolem ramen. „Vím moc dobře, co tím myslíš, Sidonie. Ani mě nikdy nepřestal provázet... pocit viny za matčinu smrt. Za otcův žal a za smutek našich bratrů Bočka, Viktorína a Jindřicha.“ Chtěla dodat ještě něco o Johaně, ale potom si to rozmyslela. K maceše si cestu dosud s obtížemi hledala. Jedno jí však upřít nemohla – o nevlastní děti se starala dobře, netrpěly ústrky či nedostatkem lásky.

Obě se ponořily do hlubokého mlčení. Bylo to po dlouhé době dnes poprvé, co o podobných výčitkách jedna z nich promluvila nahlas.

„Na minulosti už nic nezměníme, Kateřino. Neměly bychom se tím pořád trápit,“ ozvala se až po drahé chvíli Sidonie. „Jednou třeba ten dluh splatíme, i když ani jedna z nás zatím neví jak. Boží cesty jsou nevyzpytatelné, jak jsme se všichni dozvěděli z kázání při nedělní bohoslužbě.“

Sidonie nemohla tušit, jak prorocká slova v tu chvíli prolesla.

„Pozbyl jsi snad rozumu, Hynku?“ obořila se Johana z Rožmitálu na syna, sotva se za nimi zavřely dveře komnaty. Neuniklo jí, že se hned zvečera někam vytratil, a rozhodla se proto, že na něj počká v jeho ložnici a pořádně mu promluví do duše. Podobné noční toulky musejí přestat! „Máš štěstí, že otec spí a že se to tady na rozdíl od Královského dvora nehemží dvořany. Ti by mu jistě se škodolibou radostí hned začerstva donesli, že se jeho synek zase vrátil k ránu z nějaké špeluňky!“

Johana po těch slovech pro jistotu pohlédla ke dveřím, jako by se chtěla přesvědčit, zda jsou skutečně zavřené a zda ji někdo nemůže slyšet.

Hynek se posadil zkroušeně na okraj širokého lůžka a vypadal jako hromádka neštěstí.

Johaně se ho v tu chvíli zželelo. Milovala svého syna, prorozeného a zatím jediného. Ti ostatní, které Jiřímu porodila, na tomto světě dlouho nepobyli, snad se novorozená dceruška Ludmila bude těšit dobrému zdraví. Johana pro něj chtěla jen to nejlepší, hlavně mu zajistit skvělou budoucnost. Ani jeden ze synů Jiřího z Poděbrad sice neměl privilegium nástupnictví na český trůn, ale Hynek i tak jistě dokáže velké věci. Dosáhne těch nejvyšších met.

Je chytrý, vzdělaný. Co na tom, že nestuduje na pražské univerzitě – soukromě ho učí přece ti, kdo tam přednášejí. Jejím úkolem zůstává dohlédnout na to, aby své nadání, tu

nevšední hřivnu danou mu jistě shůry, zbytečně nepromarnil, neutopil ve víně či neprohýřil s prodejnými helmbrechticemi. Jevil k tomu i přes své mládí nebezpečné sklony.

„Není v tom přece nic špatného občas se... pobavit s přáteli,“ namítl Hynek nepřesvědčivě.

„Na podobné zábavy máš času dost!“ usadila ho rázně matka. „A vůbec, řádný muž a dobrý křesťan se podobným... svodům vyhýbá.“ Sjela syna přísným pohledem.

Hynek rychle sklopil oči. Vzдор, který v něm začal vzrůstat, se náhle změnil v lítost. Co je na tom zase tak hříšného, pobavit se s druhy, popít s nimi občas v nějaké dobré krčmě, zažertovat s pěknou šenkýřkou? Každý urozený mladík to tak přece dělá.

Johaně, která ze syna nespouštěla upřený pohled, Hynkova proměna neunikla.

Jsem na něj příliš tvrdá, pomyslela si provinile. Zaváhala na okamžik a pak ho pohladila po tváři, jako by tím chtěla napravit svou strohost.

Pleť má můj prvorozený synek dosud hebkou, hladkou jako mladičká panna, napadlo ji přitom. A ty dlouhé řasy, které mu na tvářích vykreslily tmavé půlměsíce, by mu také mohla leckterá dívka závidět stejně jako husté kaštanové vlasy samý prstýnek.

Věděla nicméně, že si podobnou chválu synova zevnějšku musí nechat pro sebe. Hynek, hrdý na první nasmělý vous, který se mu kadeřil na horním rtu a na bradě, by takové srovnání bral podle všeho jako urážku.

Pozdvihl k ní nyní oči. Zračil se v nich vděk.

„Nechci ti teď držet zbytečně kázání, Hynku, ale... podívej, jak zdárně si vedou tví nevlastní bratři Boček a Viktorín. O Jindřichovi ani nemluvě. Nehýří po nocích. Věnují se politické kariéře.“ Johana si další slova chvílku rozmýšlela, posléze je však přece jen vyslovila. „Neměl by ses jimi nechat zastínit.“

Moc dobře věděla, že si s Jiřím bere také jeho šest dětí. Nevadilo jí to, ba naopak. Do toho robustního muže, staršího a usedlého, s nímž ji seznámil její bratr Jaroslav Lev, se zamilovala.

Jenže pak se narodilo dítě také jí a všechno začalo být jinak. Nepřestala milovat Jiřího potomky, nechtěla však, aby její prvorozený Hynek vyrůstal v jejich stínu. A vše nyní nasvědčuje tomu, že se to může stát.

Jiří se stal zaslouženě českým králem a od koho jiného než od vlastní rodiny, od vlastních dětí, by měl očekávat podporu?

Ve třech synech, v Bočkovi, Viktorínovi a Jindřichovi, které zplodil s první chotí Kunhutou ze Šternberka, ji má, stejně jako ve třech poslušných dcerách, v Kateřině, Sidonii a již provdané Barboře.

O Hynkovi se to zrovna tvrdit nedá.

Johaně se náhle sevřelo srdce smutkem a tak trochu i obavami.

Do Hynka vkládala veškeré naděje. Nebyl přece jenom potomkem pánů z Kunštátu a Poděbrad, ale také rodu pánů z Rožmitálu. Jistě se prosadí v evropské politice a třeba jednou získá i ten královský titul, který mu po otci nebylo dopřáno zdědit.

Ovšem to se mu nepodaří, bude-li pokračovat takhle.

Tomu musím zabránit, umínala si Johana a sevřela ruce v pěst. Jeho nevlastní bratři ho nesmějí zastínit.

„Jsem si toho vědom, *maminko*,“ hlesl Hynek pokorně. Moc dobře věděl, na jakou strunu nyní zahrát.

Johanu to oslovení dojalo. *Maminko*, tak jí přestal říkat před léty.

„Ten pozdní příchod, který tě tak rozčilil, se už opakovat nebude. A neboj se, v Bočkově či Viktorínově stínu rozhodně nezůstanu,“ ujistil ji Hynek pevně, i když mu bylo jasné, že první část toho slibu patrně nedodrží.

A pokud šlo o Bočka s Viktorínem, s těmi si nedělal starosti. Mohou být snaživí, ale chybí jim rozlet. Ti nikdy nepřekročí hranice panství, která jednou zdědí po otci.

„To je dobře,“ usmála se spokojeně Johana. Podobné sliby slyšela i předtím, ale tentokrát jim uvěřila.

Johana se tiše vkradla do ložnice. Svíčku se neodvážila zapálit, aby neprobudila manžela. Čeká ho další náročný den, ale jen kvůli tomu to nebylo. Chtěla se vyhnout výtkám na Hynkovu adresu, kterými by ji určitě zasypal.

Opatrně nahmatala okraj lůžka a dosedla.

„Tvé ohleduplnosti si cením, Johano, ale je poněkud zbytečná. Ze spánku mě už dávno vytrhl ten hluk zdola z chodby,“ ozvalo se ze tmy. Jiří se natáhl, aby zapálil svíčku. „A to jsem si myslel, že si tady, v našem starém dvorci, alespoň na chvílku odpočinu a užiju si klidu.“ Z Jiřího hlubokého, trochu ochraptělého hlasu zazněla únava.

Johana sebou při jeho slovech trhla, trochu rozladěna, protože chtěla zůstat ještě kratičkou chvíličku se svými myšlenkami sama. Rychle se však opanovala. To poslední, co si teď přála, bylo pohněvat si manžela.

Mnohé se změnilo od té doby, kdy je oddali. Tehdy bylo všechno jasné a zdánlivě jednoduché, a to i přes Jiřího nelehkou osobní situaci. Byla si jistá, že ji Jiří miluje a že to tak bude navždy, jak si to ostatně před oltářem slíbili. Po dvou idylických letech a po Hynkově narození však nastal čas velkých změn.

Jiří byl schopný a obratný politik, a tak nebylo divu, že se stal zemským správcem v době vlády mladičkého českého krále Ladislava Pohrobka. A když Ladislav náhle zemřel, nebylo zase velkým překvapením, že si česká šlechta zvolila za panovníka právě zemského správce Jiřího.

Byl umírněný, snažil se smířit ty, kdo přijímali podobojí, s katolíky, a dokázal obratně proplouvat rozbouřeným mořem současné politiky.

Učinil ji sice svou královnou, ale výsostná moc postavila jejich vztah do jiného světla.

Johana si až příliš dobře uvědomovala, že královský titul dodal jejímu manželovi na přitažlivosti a že k němu s nezastíraným obdivem najednou začala vzhlížet nejedna urozená paní, která by se za ním předtím ani neotočila. Ostatně Jiří nebyl zase tak starý, v době korunovace mu bylo osmatřicet. Jeho výrazná tvář lemovaná dosud tmavými vlasy zaujala energickou rozhodností, která z ní vyzářovala.

Skutečně, nechtěla si manžela pohněvat, protože ho nechtěla ztratit. Často, když se obírala podobnými úvahami, ji napadlo, proč si ji vlastně vzal.

Dosud se domnívala, že se do ní zamiloval ve chvíli, kdy je její bratr Lev seznámil.

Ale možná to bylo jinak.

Jí bylo tehdy už dvacet, což znamenalo, že jí hrozí staropanenství. A byla katolička, avšak Jiří kališník.

Možná právě proto si ji vzal, tedy ponechá-li stranou jeho osiřelé děti, které potřebovaly matku. Možná právě proto se oženil s ní, s urozenou dívkou, které přibývají léta a která na nabídku k sňatku neřekne „ne“ ze strachu před staropanenstvím. Vytvořili spolu přece ideální pár, katolička a kališník. Dovedou-li se ti dva domluvit, pak se jistě dohodnou v království i ta dvě svářící se křídla, kališnické a katolické.

Třeba to byl všechno pouhý kalkul, a protože je Jiří skutečně dobrý diplomat, nepřišla na to.

Až nyní.

A třeba slyším trávu růst, okřikla se v duchu, když došla v těch neradostných úvahách až sem. Ale sémě pochybností v ní už bylo zaseto.

Rychle nyní zapudila podobné myšlenky, které na ni začaly znovu dotírat, a vklouzla pod příkrývku. Opřela se o loket a obrátila se k Jiřímu.

„To mě opravdu mrzí, můj drahý.“ Vztáhla paži a polaskala ho po tváři. „Však jsem mu také od plic domluvila.“

Rozhodla se zvolit taktiku laskavosti a shovívavosti. Takhle se na to musí! Ne pláčem, ne křikem, jen něžnou chápavostí. Tu u jině jen tak nenajde.

„Jsi k němu příliš shovívavá, Johano,“ namítl Jiří, ale jako ostrá výtkta to rozhodně nevyznělo. „Bude lepší, když si s ním od plic promluvíš já.“

„Ach, Jiří, jako bys neznal mladíky v jeho věku!“ Johana měla co dělat, aby se nevzdala ušlechtilého předsevzetí o vstřícném a chápavém přístupu. „Jistě jsi nebyl jiný. Co na tom, že se občas trochu déle pozdrží s přáteli u džbánku?“

„Ty aby ses ho nezastávala! Já na podobné kratochvíle neměl čas! Měl jsem povinnosti. A chtěl jsem v životě něčeho dosáhnout.“ Jiří se k ní otočil, aby jí viděl do tváře.

Ani ta četná těhotenství, ani ztráty našich dětí ji nepoznamenaly a neubraly jí na půvabu, pomyslel si. Pleť má pořád hebkou jako samet a plavé vlasy jí neprotkala dosud jediná stříbrná nitka.

Náhle si vedle ní, ženy v plném rozkvětu, připadal jako vyčerpaný stařec, jehož podsaditost už nedokázalo zakrýt ani volné roucho.

Dosáhl jsem mnohého, ale dovedu si udržet lásku vlastní manželky? napadlo ho v tu chvíli. Vladařské povinnosti mi zabírají čím dál víc času. Zanedbávám ji, musel si přiznat. A nakonec ji uprostřed noci zahrnu výčitkami, že rozmazuje jediného syna, místo abych ji sevřel v náručí.

Vzal ji za ruku a políbil do dlaně. „Však ono se to brzy všechno vyřeší,“ ujistil ji a tiše se přitom zasmál. „Vyhlédl

jsem mu totiž nevěstu. Bude potom na manželce, aby si ho ohlížela.“

Johana se zarazila. „Není to předčasné, Jiří? Není to příliš brzy?“ Nedovedla si najednou představit, že by jí Hynka odvedla nějaká žena. Věděla sice, že i jeho čeká výhodně dojednaný sňatek, ale ne teď, nyní ještě ne!

„Nemusí se hned ženit, může být zasnoubený. To zatím postačí,“ zasmál se Jiří.

„Máš na mysli... nějakou určitou dívku?“ Také se se mnou mohl poradit, pomyslela si hořce, a ne mne postavit téměř před hotovou věc. Poté si však uvědomila, že by měla být vděčná, když se o tom vůbec zmínil alespoň nyní. Věděla, že Jiří hodlá stejně jako všichni ostatní vladaři upevnit vlastní postavení i prospěch království politicky výhodnými sňatky svých dětí. A o takových věcech se nediskutuje ani s manželkou.

Mohu tak leda mlčet, blesklo jí hlavou, když si vzpomněla, jak mu v případě Matyáše Korvína pomáhala. Bylo jasné, že v něm chce Jiří získat poslušného vazala prostřednictvím sňatku s jednou z dcer. Ten promyšlený politický tah se vyplatil. Zdálo se, že se ten mladiček, z něhož se stal uherský král, skutečně stane manželem jedné z Jiřího dcer. Snad Kateřiny, snad Sidonie, o tom se Jiří zatím nezmínil.

Ovšem Hynek, *její Hynek*, to je něco jiného.

„Ano, mám. Potřebujeme podporu Saska,“ odpověděl jí na to Jiří. „Potřebujeme souseda, který na nás nezaútočí.“ To bylo pochopitelné – Čechy považoval ne jeden evropský panovník za kacířské.

Nyní se tiše zasmála zase Johana. „Tak proto jsi pozval na pražský Královský dvůr ty dvě saské princezny!“

„V tom se nemýlíš. I když ty jsem nepozval jenom kvůli Hynkovi. Jedna z nich, Anna, se přece bude brzy vdávat. Věřím ale, že i ona sehraje v našich plánech důležitou, ne-li

rozhodující úlohu. A nejen proto, že se její snoubenec stane jednou braniborským kurfiřtem.“

Johana se ho chtěla ještě na něco zeptat, ale Jiří se k ní naklonil a umlčel ji polibkem.

II.

Matyáš Korvín přelétl nenápadným pohledem spoustolovníky, kteří s ním zasedli k bohatě prostřené tabuli v pražském Královském dvoře, kam opět zavítal. Dříve tu pobýval celé týdny, ale i nyní, když měl jiné povinnosti, se sem rád vracel. Jen tady se cítil jako člen rodiny, která upřímně uvítá každý jeho návrat.

Jiří z Poděbrad, sedící na čestném místě v čele stolu, se zdál unavený a zamklý, avšak jeho manželka Johana v sobě nezapřela vzornou hostitelku.

Matyáš, jemuž všichni prokazovali úctu jako vzácnému hostu, se pro sebe pousmál.

Není to zase tak dávno, co mě v Praze hostili jinak. Ve vězení. Bůh při mně stál, že jsem nepřišel o hlavu jako můj bratr Lászlo. A proč vlastně? Kvůli podezření, že jsme společně zosnovali vraždu Ulricha Celjského, k němuž měl na rozdíl od nás tak blízko bývalý český král Ladislav Pohrobek.

Zdálo se, že mi tehdy nepomůže ani spěšně dojednaný sňatek s Alžbětou Celjskou.

Jenže to dopadlo nakonec jinak. Ladislav Pohrobek náhle zemřel. A zemřela i Alžběta.

Matyášovi bylo Alžběty líto, i když ji sotva znal, neboť šlo o dohodnutý a čistě pragmatický sňatek. Zemřela tak

mladičká, a aniž by poznala lásku. V duši mu to zanechalo podivný pocit prázdnoty a nenaplnění.

Kdo ví, jak by se naše manželství vyvíjelo, pomyslel si nejednou. Třeba bychom se do sebe vášnivě zamilovali, třeba bychom k sobě nikdy nenašli cestu. Kdo ví?

Na onen svět mne předešli oba, Alžběta i můj bratr Lászlo. Já přežil. Podařilo se mi najít cestu k novému českému králi Jiřímu z Poděbrad, což se po Pohrobkově nenávistném jednání zdálo téměř nemožné. A to já se stal uherským králem, ač ne z královského rodu.

Časy se mění. Nyní se cení panovník podle schopností, ne podle urozeného, starobylého původu. Rod, z něhož pocházím já, nemusí být vznešený ani starý, ale je to rod odvážných vojevůdců a schopných vládců. Je to rod Hunyadiů!

Matyáš se znovu zadíval na společnost shromážděnou u stolu.

Možná se vbrzku stanu ještě i zetěm českého krále, pokračoval v úvahách.

Nebránil se té myšlence. Spojenectví s Českým královstvím by bylo výhodné. Uvítal by je, protože by se mu hodilo do budoucích plánů. Od manželství čekal jen podobný politický přínos, nic víc. Věděl však, že to poslední tvrzení, zase tak pravdivé není. Líbila se mu Kateřina a od případného sňatku s ní by si sliboval víc než pouhé naplnění diplomaticky sjednané svatební smlouvy.

Však se uvidí, jak se bude dál situace vyvíjet, usoudil.

Kterou z dcer by mi asi Jiří z Poděbrad nabídl za manželku? Nejstarší Barbora je provdaná a nejmladší Ludmila je ještě dítě. Zato pro dvojčata Kateřinu a Sidonii už musí hledat ženichy, pokračoval Matyáš v úvahách. Je to jako v nějaké pohádce nebo dávné báji, napadlo ho pak. Byl jednou jeden král a ten měl dvě krásné dcery.

Sidonie a Kateřina jsou zatím nezadané.

Ke Kateřině pociťoval něco víc než pouhé sympatie, i když se mu líbily obě české princezny. Rozhodně víc než ty dvě saské šlechtičny, které už nějaký čas pobývaly v Královském dvoře a jimž se samozřejmě dostalo pozvání i na dnešní hostinu.

Za tou okázalou pohostinností se jistě skrývá nějaký záměr, pousmál se Matyáš. Natolik Jiřího z Poděbrad znal. Brzy se ukáže jaký.

Vrhl po obou saských návštěvnicích nenápadný pohled.

Anna byla dcera saského kurfiřta a sestra budoucího saského vévody Albrechta a otcem Kathariny Vilemíny, které se říkalo pouze Vilemína, byl durynský lanckrabě Vilém III., který si činil nárok rovněž na titul vévody lucemburského a saského.

Matyáš netušil, do jaké míry jsou ty dvě spřízněné, ale rodovou podobu nezapřely. Obě měly sice ušlechtilé rysy, ale jejich tváře, bledé a protáhlé, lemované plavými vlasy, přitažlivé nebyly. Úzké rty, stažené v přísnou přímku, nelákaly k polibku. Snad jen o jejich očích, průzračně modrých a hlubokých, se dalo tvrdit, že jsou krásné.

Doufám, že Jeho Milost král Jiří nevybral jednu z nich pro Hynka. Anna je prý zasnoubená, takže by ten los padl na Vilemínu.

Matyáš se na ni znovu zahleděl, tentokrát pozorněji. Jistý půvab se jí upřít nedá, usoudil nakonec velkoryse. A vše na ní vypovídá o urozeném rodokmenu. Ne však o vášni či touze po lásce, což by Hynek jistě uvítal víc než ten chladný odstup, jaký dává najevo.

Hynek se patrně obíral podobnými myšlenkami, a pil proto poněkud víc na kuráž, aby zahnal vzrůstající obavy z budoucnosti. Tváře měl už zrůžovělé a oči se mu skelně leskly.

Pozdvihl nyní číši k přípitku, aniž by vyčkal otcova pokynu či svolení. „Připijme na zdraví přítomných krásných paní!“ zvolal zvesela a zhluboka se napil jako první.

Jeho královský otec po něm blýskl káravým pohledem. Podobné přípisky by tu měl přece pronášet on a ne jeho nezdárný synek, který se během hostiny věnoval spíš vínu než vybraným pokrmům.

Matyášovi neuniklo, že královna Johana nenápadně se-vřela manželovu ruku ve své.

„Ne teď, ne v tuto chvíli,“ jako by říkalo to prosebné gesto. „Nerozkřikni se na Hynka, prosím tě.“

Jiří se tedy rovněž chopil poháru, aby dámám, a zejména těm dvěma saským princeznám, připil.

Matyáš pohlédl nenápadně na Hynka.

By mladší a Matyášovi lichotilo, že k němu královský synek, nadaný, vzdělaný, bohatý a mocný, vzhlíží jako k autoritě. Měl ho svým způsobem rád, protivila se mu nicméně Hynkova slabost a nedisciplinovanost stejně jako zjevná neochota odolávat světským nástrahám.

Matyáš nebyl svatý, i on se rád nezávazně pobavil, věděl však, že vytčených cílů dosáhne důsledností a tvrdostí a že s tím musí začít u sebe.

Povede-li si Hynek nadále tak jako doposud, promarní bohatou hřivnu nadání, která mu byla dána do vínku.

A před tím ho neochrání ani jeho královský otec, ani milující a vše odpouštějící matka.

Hudba našťestí spustila k tanci a Matyáš nechal dalšího přemítání, vstal a vykročil ke Kateřině, aby ji požádal o tanec.

Ta ani nevyčkala, až prosbu dopoví, a dychtivě vyskočila od stolu. Zrudla pak trochu a rychle sklopila oči, když si uvědomila své faux pas. „Dívka, a urozená k tomu, nikdy, pamatujte nikdy, nesmí dát najevo, jak nesmírně ji těší projevy přízně možného nápadníka,“ opakovala jí a Sidonii do omrzení dvorní dáma, která měla na starosti jejich výchovu a výuku etikety. A Johana, ocitla-li se náhodou v do-slechu, na ta slova jen souhlasně přikyvovala.

„Věnuješ mi tanec, Kateřino?“ usmál se na ni Matyáš, kterému její rozpaky neunikly. To familiární oslovení zvolil nejen proto, že se dobře znali. Chtěl jí tím dát najevo, že oni dva si nic předstírat nemusejí a že hraný ostych není namístě.

„*Jsmen jen my dva, Kateřino, ty a já, a ve svém světě se přetvařovat nemusíme!*“ Tohle by jí nejraději pověděl, protože si v ten výjimečný okamžik uvědomil, že ji miluje.

„Bude mi potěšením, Matyáši,“ odpověděla rychle Kateřina, ráda, že je ten trapný okamžik zažehnán. Potěšilo ji navíc, že jí samotný uherský král dal přednost před oběma saskými urozenými dívkami. Dosud často zapomínala, že to ona je tu královská princezna. Otec zastával vždy vysoké a významné postavení, ale na jeho královský titul si ještě zcela nezvykla a před těmi dvěma představitelkami starobylé saské dynastie se cítila nesvá.

Jiří z Poděbrad provázel Matyáše s Kateřinou spokojeným pohledem, potěšený úsměv mu však z tváře zmizel v okamžiku, kdy se zadíval na Hynka.

Před hostinou si s ním promluvil mezi čtyřma očima. Nejprve mu pořádně vyčinil za všechny prohřešky.

„Takhle se královský syn a dobrý křesťan nechová!“ ukončil své kázání. „Každý ale můžeme občas zabloudit na nepravou cestičku. To se někdy stává. Já už dohlédnu, aby se u tebe něco podobného neopakovalo. Své chování můžeš napravit na hostině, kterou chystáme pro naše vzácné hosty. Vilemína Saská bude potřebovat pozorného společníka.“

Před hostinou jsem Hynkovi kladl na srdce, že se musí věnovat Vilemíně, pomyslel si nyní Jiří a hněv na syna v něm znovu ožil. A on si tu zatím sedí se zasněným výrazem a nechá si ochotně dolévat vína. Jistě zase v duchu skládá jednu z těch svých básní.

Jiřímu připadaly synovy verše naprosto nepřístojné. O lásce psal otevřeně, a také o milování – na to měl ještě

dost času. Chlapec Hynkova věku by se podle jeho názoru měl věnovat studiu a vzdělávání, ne zamilovaným veršovánkám.

Jiří si významně odkašlal, aby synovi připomněl jeho povinnosti. A když ani to nepomohlo, obrátil se k Vilemíně se slovy: „Tady Hynek tě hodlal požádat o tanec, paní, jak mi sdělil před hostinou. Je však nesmělý a tu prosbu, podle něj opovážlivou, se teď neodvážá vyslovit. A tak to za něj musím učinit já. Věnuješ Hynkovi tanec, Vilemíno?“

Hynek upřel na otce zaskočený a poněkud zraněný pohled, v němž se zračila výčitka. Rychle však vzrůstající rozhořčení potlačil.

Mohlo to být horší, usoudil. Otec mohl té Sasce začít skládat mým jménem poklony. Třeba že je krásná paní. A do té má tahle nevýrazná myška hodně daleko.

Vilemína se mu líbit nemusela, zato on se zalíbil jí, to musel poznat každý. Rychle mu teď položila ruku na rukáv zlatem bohatě vyšívaneho kabátce, jako by se bála, že si její pohledný společník to vyzvání k tanci nakonec ještě rozmyslí.

Alespoň ruce má hezké, takové ušlechtilé, s dlouhými štíhlými prsty, na nichž se pěkně vyjímají její nákladné prsteny, napadlo Hynka. Bude jistě bohatá, když si může dovolit takové šperky. Bylo by možná dobré stát se na otci finančně nezávislým, zejména když se v poslední době zdráhá platit dluhy rozhazovačného synka.

Neprodám se přece! rozhořčil se však vzápětí sám na sebe. Pokud se kdy ožením, bude to z lásky a ne pro tučné věno.

Přes ty rozporuplné pocity, které se v něm svářily, v sobě nakonec nezapřel galantního šlechtice a odvedl Vilemínu do kola.

„Zdá se, že se tvé plány daří,“ naklonila se Johana k manželovi. S těmi zmiňovanými plány v Hynkově případě ne-

souhlasila – její syn jistě smí mířit výše, za manželku si jednou může vyvolit třeba nějakou královskou dceru, ne pouze vévodskou.

Věděla však moc dobře, že se mu s podobnými úvahami nesvěří. Příště by jí nic neřekl.

„Zdá se, že ano,“ usmál se na ni Jiří. Jak chápavá a vstřícná je moje choť Johana, pomyslel si s vděčností a láskou. Jaké štěstí jsem měl, že nás osud svedl dohromady.

„Zatančíš si se mnou, má paní?“ obrátil se k manželce. Chtěl ji potěšit, protože věděl, že tančí ráda. A to i přesto, že by sám raději dál setrval u tabule. Cítil se unavený, a to poslední, co si přál, bylo připojit se k tanečnickům. Toužil však udělat Johaně radost.

„S radostí, můj pane,“ odpověděla mu potěšeně, počkala, až Jiří ztěžka povstane, a pak mu položila ruku na rámě.

Sidonie, která teď zůstala v čele stolu sama s Annou, sledovala tanečnický dlouhým pohledem. Otcově urostlé postavě dodával na majestátnosti dlouhý plášť ozdobený hermelínem. Také Johana si na dnešní slavnostní hostinu oblékla přes světle modrý šat s vypasovaným živůtkem a širokou sukní hermelínový plášť. Ten její byl však bez rukávů a dával jí tak větší volnost pohybu při tanci.

Kateřině to v bílých šatech slušelo. Nevnímal, jak se zdálo, nikoho jiného než Matyáše. Ten se k ní nyní naklonil, pošeptal jí cosi a dotkl se zlehka, jakoby náhodou, lesklých tmavých vlasů své půvabné tanečnice.

Jak krásná je moje sestra, pomyslela si Sidonie a neubránila se přítom žárливosti, a s jakou lehkostí a elegancí tančí!

Žárливost však vzápětí vystřídal smutek. Co když mi Matyáš Kateřinu, to mé druhé já, odvede? blesklo jí hlavou. Pak bych sestru ztratila navždy!

Nitro jí zaplavil pocit podivné prázdnoty a po něm se dostavila panika. Zůstala bych úplně sama, uvědomila si.

Anna, jíž Sidoniina zamlklost neunikla, se zadívala směrem, kterým její společnice upírala zrak. Snadno si domyslela, co se jí asi honí hlavou.

„Škoda, že nás dvě nikdo neprovede v kole,“ poznamenala. Dcera krále Jiřího jí byla od prvního setkání sympatická. „Být tu můj snoubenec Achilles a bratr Albrecht, jistě bychom jen nepřihlížely tomu pestrému tanečnímu reji.“

„Achilles jako ten bájný hrdina? Tak se jmenuje tvůj budoucí manžel?“ zeptala se Sidonie, vděčná, že ji Anna vytrhla z těch neveselých úvah.

„Ano, tak skutečně zní jeho jméno. Dostal je proto, že je stejně udatný jako Achilles!“ vysvětlovala hrdě Anna. Achilles byl sice o více než dvacet let starší vdovec, otec několika dětí, ale pro ni to byl vysněný bájný hrdina. A to i přesto, že také v jejím případě šlo o sjednaný sňatek. Co na tom sešlo? Achilles ji přitahoval svou mužnou zralostí a zamilovala se do něj.

Ve sjednaném sňatku neviděla mimoto nic neobvyklého. Žádná urozená dívka se mu nevyhne.

Usmála se pro sebe. Vždyť její současná návštěva Prahy souvisí s možným vyjednáváním manželství mezi jejím bratrem Albrechtem a jednou z dcer českého krále Jiřího. Bylo by hezké mít za švagrovou právě půvabnou Sidonii. Nebyla to rozhýčkaná princezna a Albrecht bude potřebovat po svém boku energickou manželku, která mu bude pevnou oporou.

Usoudila, že nastal vhodný čas zmínit se konečně o bratrovi. „On se Achilles jmenuje vlastně Albrecht Achilles,“ dodala proto. „Jenže Albrecht se jmenuje také můj bratr, a tak říkám svému budoucímu manželovi jen Achilles.“

„Opravdu škoda, že tě nemohl do Prahy doprovodit ani jeden z nich,“ řekla na to Sidonie a myslela to upřímně. Vyzvat ji Annin bratr k tanci, neseděla by tu plna trpkých pocitů, protože by stejně jako Kateřina vířila v tom vese-

lém tanečním reji. „Mimoto by bylo hezké poznat tvého bratra, Anno.“ Tohle dodala ze slušnosti a také proto, že ji stejně jako Kateřinu otec důrazně nabádal, aby se chovaly k oběma saským princeznám s náležitou úctou, zejména pak k dceři saského kurfiřta Anně.

„Však není všem dnům konec,“ usmála se na ni Anna, která pochopila, že královský otec Sidonii do svých plánů nezasvětil. Zato Anna věděla moc dobře, že se jí pozvání do Prahy nedostalo jen tak pro nic za nic. Jiří z Poděbrad by svou dceru rád zasnoubil s Albrechtem. Tou vyvolenou pro něj bude podle všeho Sidonie, protože o Kateřinu se zjevně uchází mladý uherský král.

Anně se ten plán docela zamlouval, a ani Albrecht, kterému nebyl záměr českého krále cizí, nic nenamítal. Na takový výhodný dynastický sňatek se neříká ne.

Anna si nicméně uvědomila, že musí nyní volit slůvka opatrně, aby Sidonii nepoplašila a vše tak nepokazila.

„Jistě to vyjde příště. Znáš muže – dají povětšinou přednost povinnostem před zábavou. A to platí tentokrát i v případě Albrechta a mého Achilla. Oba tvrdili, že mě nemohou do Prahy doprovodit pro neodkladné povinnosti.“

Sidonii vykouzlila ta slova na tváři úsměv. „Mí bratři nejsou jiní,“ poznamenala na to. „Ani Boček s Viktorínem a Jindřichem dnes nemohli přijít, a jistě tě nepřekvapí, že ze stejných důvodů.“

„A co Hynek? Je dobře, že si alespoň on nenechal dnešní hostinu ujít,“ podivila se Anna, která se ve vztazích této královské rodiny zatím příliš neorientovala. „Já myslela...“

Sidonie zrozpačitěla. „Hynek je můj nevlastní bratr,“ vyhrkla.

„Ach tak.“ Anna nad svým společenským prohrěškem nezrozpačitěla. Lehkost, s jakou ta slova pronesla, jí Sidonie záviděla. Musím se ještě mnohému učit, napadlo ji, hlavně tomu, jak překonat trapné okamžiky.

„Tví vlastní bratři jsou ženatí?“ položila jí Anna další otázku.

„Nejstarší Boček se asi nikdy neožení. Je to takový samotář. Ale druhorozený Viktorín si už nevěstu vyhlédl. Je jí Markéta z Pirkenštejna, dcera Hynce Ptáčka z Pirkenštejna, otcova rádce a přítele.“ Sidonie se odmlčela. Markétě a Viktorínovi to štěstí ze srdce přála – pan Hynce náhle zemřel a Markéta zůstala úplně sama. Všichni byli rádi, že našla oporu ve Viktorínovi a že se ti dva do sebe zamilovali. Ten příběh si však nechala v tomto okamžiku pro sebe a dodala místo toho: „A nejmladší Jindřich má na ženění ještě dost času.“

Anna na to jen mlčky přikývla a upřela pohled na tanečnický. Z Hynkovy napjaté tváře se dalo vyčíst, že udržuje plynulý tok společenské konverzace s Vilemínou jen s vypětím sil.

„Hynek musí být mladší než Jindřich, a přesto se zdá, že už potkal tu pravou,“ pronesla po chvíli.

Český král Jiří si podle všeho hodlá pojistit dobré vztahy se Saskem ze dvou stran, pomyslela si. Jenže Hynkovi se ten záměr, jak se zdá, dvakrát nezamlouvá. Tedy spíš se mu nezamlouvá Vilemína. Tohle poznání si však raději nechala pro sebe.

Sidonie se nyní také zadívala na tanečnický. Z Hynkovy znuděné tváře snadno vyčetla, co si o své tanečnici myslí.

„Hynek je galantní a rád se pobaví, ale také on má myslím na ženění dost času,“ řekla nakonec.

Kdyby tak jen Anna věděla, pomyslela si a náhle se za bratra a jeho noční toulky zastyděla.

Anna na její slova opět pouze přikývla a pak převedla řeč na jiné téma.

Pro dnešek se toho dozvěděla víc než dost.

* * *

Matyáš se nedočkavě propletl mezi tanečnický, neboť chtěl být co nejdříve opět u Kateřiny, od níž ho odvedla taneční figura. Při pohledu na mladíky, kteří se, samý sladký úsměv, točili kolem krásné české princezny, ho bodl žhavý osten žárlivosti.

„Kateřina patří mně!“ chtěl vykřiknout. Uvědomil si náhle, že sňatek s dcerou Jiřího z Poděbrad, v němž done dávna spatřoval hlavně pragmatické spojení politických zájmů dvou království, se náhle změnil v něco jiného.

Zamiloval jsem se, přiznal si a vybavil si otcova slova: „Mocenské zájmy, to je jedna věc, a láska a vášeň druhá. Nikdy je nesměšuj!“ Tu zásadu vštěpoval již od dětství jemu i bratru Lászlovi jejich otec. A Matyáš se jí vždy hodlal držet. Teď se mu to však nějak nedařilo a situace, kterou ovládal, jak se mylně domníval, se mu vymykala z rukou.

Konečně se ocitl u Kateřiny. V okamžiku, kdy ho zahlédla, se celá rozzářila. V tmavých očích jí zaplály šťastné ohníčky a tváře jí znachověly ruměncem. Rychle sklopila oči, jako by se bála, že její pohled prozradí víc, než by si přála.

Vztáhla paži a vložila svou dlaň do té Matyášovy, jak si to žádala taneční figura.

Matyáš v tu chvíli zapomněl na úvahy o pragmatických politických cílech, zapomněl na to, co mu otec kladl na srdce, a i ta palčivá žárlivost byla najednou tatam.

Svět jako by se zastavil ve chvíli, kdy se Kateřinina ruka dotkla jeho, hudba jako by ustala a všichni tanečníci, kteří kolem nich vířili ve veselém kole, jako kdyby se kamsi vytratili.

Zůstali jen oni dva, Matyáš a Kateřina, sami a jediní na celém světě.

„Kateřino, odjed se mnou do Uher. Prosím,“ Matyáš ze sebe ta slova vyrazil rychle, téměř překotně, jako by se

bál, že ji ztratí navždy, zpozdí-li se s tou prosbou o nepatrný zlomek vteřiny.

„Odjedu s tebou, Matyáši,“ odpověděla mu Kateřina se stejnou dychtivou nedočkavostí. Nač čekat? Nač zbytečně otálet? „Jen... dá-li k tomu otec svolení.“

Věděla, že souhlas, který právě pronesla, znamená závazný slib, a to ne pouze pro tuto chvíli, ale pro celý život.

Zamilovala jsem se snad? zeptala se sama sebe, zaskočená vlastním chováním.

O něčem podobném dosud se Sidonií pouze slychaly.

Při vzpomínce na Sidonii se jí zmocnily výčitky svědomí. Vždyť odjede-li s Matyášem, zanechá tu sestru, s níž dosud sdílela vše, samotnou. K Sidonii měla mnohem blíže než k ostatním sourozencům. Sidonie byla její druhé já, prožívaly spolu stejné pocity, totožné radosti i smutky.

Teď se to ale všechno změní. Odtěd bude patřit každá její myšlenka Matyášovi.

Věděla, že s Matyášem skutečně odejde, ať už nyní, nebo v blízké budoucnosti.

Jsmo si souzeni, pomyslela si. Musí to tak být.

Matyáš jí sevřel ruku ve své. „Pojďme se ho tedy zeptat, Kateřino! Pojďme ho požádat o otcovské svolení. Nač ztrácet drahocenný čas?“

„Ano. Nač zbytečně ztrácet čas,“ přitakala Kateřina a zamířila ruku v ruce s Matyášem k tabuli, u níž se opět po krátkém tanci usadil její královský otec.

Král Jiří byl rád, že si může chvílku pohovět v tichu své knihovny, která mu sloužila také jako pracovna. Tedy pokud se vůbec o tichu dalo mluvit. Otevřeným oknem se sem spolu s provoněným vlahým vzduchem linula také hudba a smích z hodovní síně.

To je dobře, že se hosté baví, usmál se pro sebe. K výborné náladě měl mnoho důvodů.

Tím prvním bylo, že k sobě Kateřina s Matyášem našli cestu. Byl rád, že se sjednaná dohoda promění ve sňatek z lásky. Příčilo se mu nutit Kateřinu do pragmatického manželství uzavřeného z rozumu, ovšem horkokrevného a ambiciózního Matyáše si musel nějak zavázat. Nepodceňoval ho. Stane-li se uherský král Kateřininým manželem, udrží si ho Jiří na své straně.

Během dnešního večera se vše vyřešilo, a to nad očekávání snadno.

Dal těm dvěma své požehnání, když se před ním zničehonic objevili s tou překvapivou prosbou, oči rozzářené štěstím. Dovolil Kateřině, aby odešla s Matyášem do Uher, ovšem pod jednou podmínkou – do Budína odjede proto, aby poznala uherský královský dvůr, jemuž bud jednou vládnout. Svatba musí ještě počkat, nesluší se ji uspěchat.

Albrecht Saský sice nepřijel, zato jeho sestra ano, a to byl další důvod jeho dobré nálady. Anna jistě vyličila Sidonii saský dvůr v Míšni v lákavých barvách a také o bratru Albrechtovi se určitě zmínila pochvalně.

Neuniklo mu, že jí Sidonie soustředěně naslouchala, i to bylo dobrým znamením.

A také to, že se s ním z hodovní síně odebrala i Johana, ho potěšilo. Zábava byla ještě v plném proudu, když se rozhodl odejít. Řekl sice manželce, že může zůstat a bavit se dál, ona však odmítla.

Zvolil jsem si dobře, vybral jsem si poctivou ženu, pomyslel si dojatě.

Nikdy mu nedala najevo, že ji unavuje péče o početnou rodinu a že by dala přednost zábavě. Ani dnešní večer nebyl výjimkou a Jiřího zahřálo u srdce, že Johana nevíří v tanci s nějakým mladým pohledným šlechticem.

Tomu bych v tanci nestačil, připustil si neochotně. Dnes se cítil obzvláště unavený, jako by na něj naplno dolehla tíha přibývajících let.

Povzdychl si ztěžka, protože tím ten výčet příjemných událostí skončil.

Sem do knihovny se uchýlil nejen proto, aby měl chvílku klidu. Pozval sem Hynka, se kterým si chtěl znovu pořádně promluvit.

Nechal jsem to zajít příliš daleko, měl jsem se mu věnovat víc, vyčítal si.

S námahou vstal a přistoupil k oknu. Nechtěl si to pořad připouštět, ale každý krok mu dělal potíže, zejména ke konci dlouhého a namáhavého dne. Poodhrnul trochu dlouhý plášť. Kotníky měl nateklé a opuchlé nohy se mu sotva vešly i do pohodlných botek z měkké kozinky.

A s tímhle jsem měl něco udělat už také dávno, pomyslel si nerudně. Nejen kvůli sobě, ale kvůli Johaně. Napřád to nemohu odkládat kvůli vladařským povinnostem.

Nesmělé zatukání na dveře přerušilo další neveselé úvahy. Jiří tomu byl rád.

Vrátil se pokud možno rychle ke křeslu, usadil se do něj a urovnil si plášť podšitý hermelínem. Věděl, kdo je ten pozdní příchozí, a hodlal na něj zapůsobit královským majestátem.

Dveřník otevřel teprve poté, když ho k tomu Jiří vyzval, a začal hned s omluvou. „Milosti, promiň, že tě ruším v poklidu tvé knihovny, ale tady princ Hynek...“

To už stál Hynek na prahu a poklepal dveřníka žoviálně po rameni. „Já to otci vysvětlím, jen žádné strachy!“ A poté svižně vykročil do komnaty.

Počkal, až se za ním zavřou dveře, a teprve potom se otázel: „Přál sis se mnou mluvit, otče?“

Jiřího synovo uvolněné, nevzrušené chování rozladilo.

„Ano, přál jsem si s tebou mluvit. A doufal jsem, že se sem budeš obtěžovat dříve! Rád bych totiž věděl, co bylo